

[Landbrugsministeren]

sten. Der er iværksat formidling af halm fra Fyn samt Øst- og Nordjylland til Vest- og Sønderjylland via grovvareselskaberne.

Denne situation skulle forventes at medføre begrænsninger af halmafbrændingerne. Landboforeningerne har da også bekræftet, at der har været betydelig færre halmafbrændinger i år, og at dette ikke blot skyldes lokale afbrændingsforbud på grund af det tørre vejr.

Øst for Store Bælt består der fortsat et halmoverskud.

På baggrund af ovenstående oplysninger er det min opfattelse, at der – som det var tilfældet i tidligere tørre år – på privat initiativ vil ske en effektiv fordeling af den disponible halm, der sikrer, at landmændene i de berørte områder får tilstrækkelig halmforsyning. Jeg finder derfor ikke, at der er behov for noget generelt forbud mod halmafbrænding i indeværende år.

For så vidt angår spørgsmålet om halmafbrænding ud fra et ressourcemæssigt synspunkt skal jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1585.

Spm. nr. S 1587

Til *udenrigsministeren* (23/8 83) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Hvilke oplysninger har Danmark som medunderskriver af The Antarctic Treaty fået om forhandlingerne i Bonn den 11.-22. juli 1983 om efterforskning og udnyttelse af mineraler fra Antarktis, og hvad agter Danmark at gøre for at få større åbenhed omkring drøftelserne om Antarktis' fremtid?«

Begrundelse

Det forekommer vigtigt, at de lande, der har underskrevet The Antarctic Treaty, løbende holdes orienteret om udviklingen i diskussionerne om Antarktis' mineraler. Miljøgrupper og fredningsfolk fra hele verden har appelleret til regeringerne om, at denne del af verden friholdes for kommerciel udnyttelse, og at den bevares som videnskabeligt reservat og demilitariseret zone. Ikke desto mindre synes de 14 stemmeberettigede medlemmer i The Antarctic Treaty på et antal lukkede møder (sidst i Bonn) at være godt på vej til enighed om en traktat, der skal regulere efterforskningen og den mulige

udnyttelse af Antarktis' mineraler – en traktat, som ikke tager hensyn til mulighederne for at friholde Antarktis helt for industrialisering.

Besvarelse (6/9 83):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg henviser til det notat om Antarktis af 29. august d.å., som jeg har tilsendt folketingets udenrigsudvalg som svar på dettes spørgsmål nr. 17 af 11. juli d.å.

I notatet redegøres der nærmere for Antarktistraktaten og dens funktion samt for resultaterne af det hidtidige internationale samarbejde, især vedrørende områdets levende og mineralske ressourcer. Der er i den forbindelse også gjort rede for de foreliggende oplysninger om de seneste forhandlinger i Bonn i juli d.å. vedrørende en aftale om efterforskning og udnyttelse af mineraler fra Antarktis.

Ved traktaten af 1959, der står åben for alle FNs medlemslande, er det hidtil lykkedes at holde Antarktis fri for internationale modsætninger. Fra dansk side lægger man især vægt på, at traktaten hindrer enhver militær anvendelse af Antarktis og garanterer dets status som et kernevåbenfrit område. Antarktistraktaten har endvidere sikret en monsterværdig frihed for videnskabelig forskning og har bl.a. dannet grundlag for et omfattende internationalt samarbejde til beskyttelse af områdets miljø.

Fra dansk side bør man efter min opfattelse i erkendelse af verdenssamfundets legitime interesser støtte besræbelse på at tilføre samarbejdet vedrørende Antarktis en større åbenhed, uden at grundprincipperne i traktaten eller de positive resultater af det hidtidige samarbejde anfægtes.

Spm. nr. S 1588

Til *udenrigsministeren* (23/8 83) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Vil udenrigsministeren tage skridt til, at danske repræsentanter kommer til at overvære det møde, som de 14 stemmeberettigede medlemmer af The Antarctic Treaty afholder i september i Canberra?«

Begrundelse